

rra, els pins s'hi arrelen a grans clapades enfosquant els seus faldars. Part d'amunt les vessants són ermes, descolorides i els cantelluts cimboris ensenyen llur descarnada ossamenta. Omple de vida tot això, l'aigua gens escadussera que davalla dels enlairats estrats a través de canals i xòrracs venint a engrossir el riu Duran, ple de cantúries i remorejant sempre.

I bé, de Maranges quelcom d'interessant ens manca dir. Maranges és un vertader centre d'excursions. Bona part, per no dir tots, dels recorreguts que us menaran a conèixer els alts carenars que destrien el territori català d'Andorra i França, tenen començ o fineixen en aquest minúscul poblet. D'ell parteixen nombrosos itineraris, tots factibles en una sola jornada, capaços, per l'esplendidesa de visions que ofereixen, de deixar complagut a bastament el més exigent dels tresca muntanyes. Vegeu-ne uns quants: A Les Escaldes d'Andorra, per la Portella de Ture, el clot dels Esparvers i el port de Vallcivera. Al cercle d'Engorgs i serra de l'Esquella per la vall del riu Duran. Al Pas de la Casa o al refugi d'Envalira, a través de la serra de l'Esquella, la Portella Blanca d'Andorra i el Pic Negre d'Envalira. Al Puig Pedrós i tossal de Maranges per Tartarés i l'estany de Malniu. Al poble de Porta (França) passant per la Portella Blanca de Maranges i la vall de Campcardós. Aquest recorregut és recomanable ampliar-lo practicant l'ascensió a qualsevol dels cantelluts eriçalls que es troben a l'aresta muntanyosa que uneix el Peiraforca de l'escarpat pic Marfaing, des d'on la riallera vall de Campcardós s'ofereix amb tota sa magnificència. Altres interessants trajectes podríem citar, però els que ja hem esmentat són suficients per a constatar el que ja hem dit més amunt.

Amb Maranges hi férem coneixença al caient d'un dia d'agost, rialler el matí i ploramiques la tarda. En arribar-hi, fórem acollits amb una seriosa pedregada procedent no pas dels seus pacífics habitants, sinó d'uns núvols amb posat feréstec. Tot seguit cercàrem allotjament i n'aconseguírem trobar, després de rondar qui sap l'estona, a can Tamborinada, una mena d'hostal. La mestressa, dona de gran volum, que anomenava neñ a un seu bordegàs ja passat de la «quinta», ens oferí la pallissa per a passar-hi la nit, puix l'haver d'arranjar llits li era cosa enutjosa. No sabem si a tothom se'ls té aquestes singulars consideracions, que, certament, no són pas el camí més adient per a atreure's els amants de conèixer món. Malgrat, però, l'acollida sumament hostil que ens tributà l'element atmosfèric i les incomoditats d'haver de jeure en una pallissa polsosa i habitada d'animalets, Maranges ens és un poble ben simpàtic. Tant és així, que jo li tinc reservat un lloc en la meva memòria per a recordar-lo sempre més.